

[AM2021.11.05B]

Københavns Byrets KENDELSE - 5. november 2021 - SS 1-19013/2021 - DP 0100-10167-00001-21

Retsmødet var offentligt.

Anklagemyndigheden mod T , født juni 1979.

Ingen var tilsagt eller mødt.

Der afsagdes sålydende

Kendelse:

Under denne sag, der er indbragt for retten ved Københavns Politis skrivelse af 30.juli 2021, har T fremsat anmodning om ophævelse af det besøgsforbud, som han er blevet pålagt ved dom af 2. februar 2007 af Retten i Roskilde.

Ved den nævnte dom blev T straffet for overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 1, § 232 samt § 235, stk. 1 og 2, med fængsel i 6 måneder.

Sagen drejede sig om to forhold af henholdsvis blufærdighedskrænkelse samt anden kønslig omgængelse end samleje med en pige, der ikke var fyldt 15 år. I et andet forhold drejede sagen sig om to tilfælde af blufærdighedskrænkelse over for en anden pige, der ikke var fyldt 15 år. Endelig drejede sagen sig om et forhold vedrørende overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 1 og 2. Gerningsdatoen for samtlige forhold var i juli-september 2006.

Ved dommen blev det endvidere bestemt, at domfældte ikke måtte lade børn under 18 år tage ophold i sin bolig eller uden tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under 18 år. Pålægget var ikke gældende med hensyn til børn, som domfældte havde forsørgelsespligt over for. Forbuddet var ikke tidsbegrænset.

Domfældte blev endvidere pålagt at betale erstatning til den forurettede i det forhold, hvori der skete domfældelse for anden kønslig omgængelse end samleje med 15.000 kr.

Ved Københavns Byrets dom af 27. februar 2020 er T efter straffelovens § 232, 2. led, jf. 1. led, § 235, stk. 2, og våbenbekendtgørelsens § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, idømt fængsel i 30 dage, betinget, mod en prøvetid på 1 år og vilkår om at udføre samfundstjeneste i 40 timer inden for en længstetid på 6 måneder, samt tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden. Gerningsdatoen for disse forhold var henholdsvis i januar og i marts 2016.

Det er oplyst, at politiet siden den 25. januar 2021 har gennemført tilsyn med T's overholdelse af forbuddet, jf. straffelovens § 236, stk. 8. Der har i perioden fra den 25. januar 2021 til den 13. juli 2021 været gennemført i alt 14 tilsynsbesøg på domfældtes adresse, som ikke ses at have givet anledning til nogen anmærkninger.

I forbindelse med politiets tilsyn den 25. januar 2021 har T fremsat anmodning om ophævelse af det besøgsforbud, som han er blevet pålagt ved dommen af 2. februar 2007.

T har i retsmøde den 29. oktober 2021 afgivet følgende forklaring:

"...

, at politiet er begyndt at foretage regelmæssig kontrol af det påbud, som han fik i forbindelse med dommen i 2007. De kommer nu ca. hver anden eller tredje uge. Det er sket igennem ½ års tid fra starten af 2021. Han undrede sig over det i starten. Politiet stod pludselig en dag foran hans dør. Han følte, at det var skræmmende. Politiet kunne ikke fortælle, hvorfor de var der, ud over at han havde den nævnte dom, ligesom de fortalte, at de skulle kontrollere ham jævnligt. Han føler, at det er ubehageligt, og han er meget stresset over det. Han tænker hver dag over, om det nu er i dag politiet kommer.

Han har den 1. juni 2021 startet eget tømrerfirma sammen med en anden. Han er bange for, hvad han skal sige til sin kompagnon, hvis politiet pludselig står i døren. Det giver også anledning til problemer i forhold til han ældste søn på 17 år, der kommer og går i lejligheden. Hans søn på 4 år er for nylig faldet ud af vinduet fra 4. sal. Da han kom hjem fra hospitalet med sønnen, ringede en veninde og spurgte, om hun måtte komme på besøg med sin søn. Han vidste ikke, hvad han skulle sige til hende, hvis politiet pludselig kom på besøg. Han var derfor nødt til at sige nej til hendes besøg. Han har senest haft tilsyn i går, hvor det var hans store søn, der åbnede for politiet. Sønnen spurgte ham efterfølgende, hvorfor politiet havde været der. Sønnen troede, at det havde noget at gøre med, at hans lillebror var faldet ud af vinduet. Politiet ringede efterfølgende til ham og underrettede ham om besøget og sagde, at han skulle overveje, hvad han ville sige til sine søn.

Han føler selv, at han er kommet videre siden han fik dommen i 2007. Hans liv nu handler kun om børnene og arbejdet.

Udspurgt af anklageren forklarede domfældte, at han er et helt andet sted i sit liv nu. Dengang han fik dommen var han et mørkt sted i sit liv. Han havde heller ikke noget arbejde. Dommen fra 2020, som vedrører en hændelse i 2016, handlede om, at han havde nogle gamle telefoner og gamle computere liggende, som ikke virkede mere. De stod bare i lejligheden og han brugte dem ikke længere. Han troede, han havde slettet alt på dem. Hans ældste søn har nu slået op med sin kæreste,

så det problem er løst, men han har stadig problemer, hvis hans mindste søn f.eks. vil indgå en legeaftale. Så kan han ikke have kammeraten på besøg hjemme hos sig.

Han føler ikke selv, at han har behov for sexologisk behandling. Han tænker slet ikke på det der mere. Han konsulterer for tiden en krisepsykolog på grund af det med sønnen, der faldt ud af vinduet. Han og børnenes mor har fælles forældremyndighed. Han har samvær med den mindste dreng fra fredag til mandag og i ferierne. Den store søn kommer og går, som det passer ham.

...”

Retsgrundlaget

Straffelovens § 236, stk. 1 og 2, var indtil 1. juli 2013 sålydende:

»§ 236. Når nogen dømmes efter §§ 216, 217, 218, stk. 1, 222 eller 223, stk. 2, eller efter §§ 224, 225 eller 226, jf. en af fornævnte bestemmelser, eller efter § 232, kan der ved dommen gives den pågældende pålæg om ikke at indfinde sig i offentlige parker eller anlæg, på fællede, ved skoler og legepladser, ved opdragelseshjem, ved sindssygehospitaler og institutioner for personer med vidtgående psykiske handicap, i bestemt angivne skove og på bestemt angivne badeanstalter og strandbredder.

Stk. 2. Der vil derhos ved dommen kunne gives personer, der dømmes efter de i stk. 1 nævnte paragraffer eller efter §§ 228 og 229, pålæg om, at de ikke må lade børn under 18 år tage ophold i deres bolig eller uden politiets tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under nævnte alder. Pålægget gælder dog ikke med hensyn til børn, over for hvilke den domfældte har forsørgelsespligt.«

Bestemmelsen blev nyaffattet ved lov nr. 633 af 12. juni 2013, der trådte i kraft den 1. juli 2013, der bl.a. indførte fire forbudstyper i stk. 1 og bestemmelser om egnethed og proportionalitet i stk. 3 og 5. § 236, stk. 1 og stk. 3- 6, var herefter sålydende:

»§ 236. Når nogen dømmes efter §§ 216 eller 222, § 223, stk. 2, § 224, stk. 1, § 225, jf §§ 216 eller 222, § 223, stk. 2, eller § 224, stk. 1, § 228, jf. en af de foregående bestemmelser, § 232 eller § 262 a, stk. 2, kan der ved dommen gives den pågældende forbud mod

- 1) at opholde sig eller færdes i et nærmere afgrænset område i nærheden af gerningsstedet (opholdsforbud),
- 2) uden politiets tilladelse at lade børn under 18 år tage ophold i sin bolig eller selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under 18 år (boligforbud),
- 3) at modtage besøg af børn under 18 år, der ikke er ledsaget af en voksen (besøgsforbud), eller
- 4) gennem internettet eller et lignende system til spredning af information at søge at kontakte børn under 18 år, der ikke kender den dømte (kontaktforbud).

...

Stk. 3. Forbud kan gives, når det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om den dømtes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at der er nærliggende fare for, at den

dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed, og at forbuddet vil være egnet til at forebygge denne fare.

Stk. 4. Forbud gives på tid fra 1 til 5 år regnet fra endelig dom eller indtil videre.

Stk. 5. Forbud må ikke stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af den pågældendes forhold, hensynet til dem, som forbuddet skal beskytte, og karakteren af det begåede forhold.

Stk. 6. Når forbud er givet indtil videre, kan den dømte efter 5 års forløb regnet fra endelig dom forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om forbuddets opretholdelse for retten. Når særlige omstændigheder taler for det, kan justitsministeren tillade, at indbringelse for retten sker tidligere. § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Afgørelsen træffes ved kendelse. Hvis afgørelsen går ud på, at forbuddet helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb.«

Af lovforslagets specielle bemærkninger til § 236 fremgår bl.a. (L 141 af 6. februar 2013):

»Det foreslås i stk. 3, at forbud som nævnt i stk. 1 kan gives, når det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om den dømtes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at der er nærliggende fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed, og at forbuddet vil være egnet til at forebygge denne fare.

Med bestemmelsen lovfæstes kriterier for, hvornår et forbud som nævnt i stk. 1 kan gives.

Det foreslås, at forbud skal kunne gives, hvis det vil være et egnet middel til at forebygge nærliggende fare for ny tilsvarende kriminalitet. Vurderingen heraf skal foretages ud fra karakteren af det pådømte forhold og de foreliggende oplysninger om den dømtes person, herunder om tidligere kriminalitet.

Det vil bero på en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag, om et forbud kan antages at være et egnet middel til at forebygge en nærliggende fare for ny tilsvarende kriminalitet, og hvilken eller hvilke former for forbud der i givet fald bør anvendes.

Forbud bør imidlertid i almindelighed kun anvendes, hvis den dømte har begået flere ligeartede overtrædelser i form af, enten at den pågældende tidligere er dømt for tilsvarende forhold, eller at den pågældende nu findes skyldig i ligeartede forhold begået ved forskellige lejligheder over for forskellige ofre. Hvis den pågældende ikke tidligere er straffet for lignende kriminalitet, bør en enkeltstående overtrædelse således ikke give anledning til forbud, og dette gælder, selv om overtrædelserne er grove og eventuelt begået over for flere ofre (eksempelvis en grov voldtægt af flere ofre ved en lejlighed). Hvis den pågældende ikke tidligere er straffet for lignende kriminalitet, bør en flerhed af overtrædelser begået over for samme offer heller ikke give anledning til forbud, og dette gælder, selv om overtrædelserne er grove og/eller fortsat gennem lang tid (eksempelvis seksuelt misbrug af et barn gennem flere år).

Ved vurderingen af, om et forbud kan antages at være et egnet middel til at forebygge en nærliggende fare for ny tilsvarende kriminalitet, skal også inddrages de foreliggende oplysninger i øvrigt om den dømtes person, som de eksempelvis fremgår af en eventuel personundersøgelse eller mentalundersøgelse.

Spørgsmålet om at give boligforbud og/eller besøgsforbud vil der ofte være anledning til at behandle under et, selv om omstændighederne også kan tale for alene at give et boligforbud (hvorimod der sjældent vil være grundlag for alene at give et besøgsforbud). Sådanne forbud bør i hvert fald forudsætte, at den dømte ved forskellige lejligheder seksuelt har misbrugt forskellige børn, som den dømte delte bolig med eller havde besøg af.

Det vil herudover afhænge af de konkrete omstændigheder, om et boligforbud eller et besøgsforbud vil være egnet til at forebygge nærliggende fare for ny tilsvarende kriminalitet.

Et kontaktforbud vil navnlig kunne gives, hvis den dømte ved forskellige lejligheder har seksuelt misbrugt forskellige børn, som den pågældende var kommet i kontakt med gennem internettet.

Det foreslås i stk. 4, at forbud skal kunne gives på tid fra 1 til 5 år, regnet fra endelig dom, eller indtil videre. Dette svarer til, hvad der efter straffelovens § 79, stk. 3, gælder med hensyn til rettighedsfrakendelse. Udgangspunktet bør være, at forbud tidsbegrænses, og at tidsubegrænset forbud kun anvendes i særligt grove tilfælde, hvor der er grundlag for at antage, at der stadig mere end 5 år efter endelig dom vil være nærliggende fare for ny lignende kriminalitet.

I forhold til den gældende bestemmelse lovfæstes muligheden for at tidsbegrænse et forbud, og det forudsættes, at udgangspunktet fremover vil være, at et forbud er tidsbegrænset.

Det foreslåede stk. 5 indebærer, at der skal være et rimeligt forhold mellem på den ene side det indgreb over for den dømte, som forbuddet indebærer, og på den anden side dels hensynet til de potentielle ofre, som forbuddet har til formål at beskytte, dels alvoren af den nu pådømte kriminalitet.

Er der tale om alvorlig kriminalitet og stor risiko for ny alvorlig kriminalitet, vil det kunne berettige et mere indgribende forbud, end hvis der er tale om mindre alvorlig kriminalitet og/eller lidt mindre (men dog stadig nærliggende) risiko for ny tilsvarende kriminalitet.

Vurderingen af, hvor alvorligt et indgreb der i givet fald vil være tale om i forhold til den dømte, skal foretages konkret ud fra den pågældendes situation.«

Det følger af lovens § 5, stk. 4, at straffelovens § 236, stk. 1, 3, 5 og 6, finder anvendelse ved afgørelse af, om et pålæg givet før lovens ikrafttræden efter de hidtil gældende regler skal opretholdes. Det fremgår bl.a. af forarbejderne til overgangsbestemmelsen, at kontaktforbud kun vil kunne gives i anledning af forhold, som er begået efter lovens ikrafttræden.

Ved lov nr. 1425 af 17. december 2019 skete der med virkning fra 1. januar 2020 en skærpelse af reglerne om forbud i straffelovens § 236, og der blev bl.a. indført nye regler om tilsyn. Reglerne om tilsyn finder også anvendelse på forhold begået før lovens ikrafttræden, men i øvrigt finder de skærpede regler ikke anvendelse på forhold begået før lovens ikrafttræden.

Rettenns begrundelse og afgørelse

Det fremgår af dommen af 2. februar 2007, at domfældte kom i kontakt med de forurettede gennem internettet, idet han chattede med dem via Arto, MSN eller andre chatprogrammer. Der er ikke sket krænkelser af børn, som har opholdt sig i domfældtes bolig eller som har været på besøg hos ham. Domfældte har heller ikke taget ophold hos personer med hjemmeboende børn under 18 år.

Der er efter forarbejderne til den i 2013 gennemførte lovændring vedrørende straffelovens § 236 ikke hjemmel til nu at ændre det idømte boligforbud til et kontaktforbud, jf. straffelovens § 236, stk. 1, nr. 4.

Efter bemærkningerne til den seneste lovændring vil udgangspunktet i øvrigt være, at et idømt forbud skal tidsbegrænses, medmindre der er tale om alvorlig kriminalitet og stor risiko for ny alvorlig kriminalitet.

Ved proportionalitetsvurderingen, jf. straffelovens § 236, stk. 6, jf. stk. 5, finder retten, at der på den ene side bør lægges vægt på de pådømte forholds karakter, herunder at der har foreligget flere forhold til pådømmelse begået over for 2 forskellige piger, der begge var under 15 år, samt på risikoen for, at domfældte vil begå ny ligeartet kriminalitet, og på den anden side den tid, der nu er forløbet siden forholdene blev begået, samt den omstændighed at forbuddet er meddelt uden tidsbegrænsning.

Ved denne vurdering finder retten, at der i det hele må ses bort fra dommen af 27. februar 2020, herunder da anklagemyndigheden ikke har fundet anledning til i forbindelse med denne sag at nedlægge selvstændig påstand om forbud efter straffelovens § 236.

Efter en samlet bedømmelse finder retten herefter, at en fortsat opretholdelse af det idømte boligforbud vil stå i misforhold til den herved forhold forstyrrelse af T's forhold, herunder for hans mulighed for at opretholde en normal hverdag med sine børn og udføre sit arbejde. Retten har herved tillige lagt vægt på, at det ikke er godtgjort, at en opretholdelse af boligforbuddet vil være egnet til at forhindre eller imødegå eventuel risiko for ny ligeartet kriminalitet.

Anmodningen om ophævelse af det idømte boligforbud tages derfor til følge som nedenfor bestemt.

Thi bestemmes:

Det boligforbud, der er pålagt T ved dom af 2. februar 2007 afsagt af Retten i Roskilde, ophæves.

Sagen sluttet.

Retten hævet.

Marianne Lund Larsen